
REAALI POISS

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT | 03/2015 | MAI | WWW.REAL.EDU.EE/AJAVEEB/RP/

TERE, KALLID REAALIKAD!

Kätte on jõudnud selle õppeaasta viimase Reaali Poisi ilmumise aeg. Selle aasta jooksul oleme me kogu toimetuse tiimiga olnud uskumatult produktiivsed ning üllatavalt asjalikud. See aasta on leht ilmunud kaheksa korda, millest kaks olid erinumbrid (kas keegi mäletab – "Reaali Poiss: Poiste eri"?). Samuti oleme hakkama saanud nii mõnegi uuendusega, alustades Reaali Poisi oma Instagramiga (@reaalipoiss) ning kadrikuuridega ja lõpetades tõeliselt ägeda õhtuga koolis, mis ei jää kindlasti ainukordseks ürituseks.

Siinkohal sooviksin ma eriti tänada kõiki, kes meid sel aastal on aidanud – algklassõpilastest kuni õpetajateni välja. Eriti suured tänusõnad edastaksin toimetusele eesotsas Kertu Süldi, Kertu Johanna Jõeste ning Estelle Saavastega. Sisuka REKi veeru eest ning toetuse eest tänaksin Uku Kangurit. Ägedaid ideid jagasid Märten Puust ning Christiana-Gabriela Kristal. Samuti ei saa ära unustada meie vankumatut toetajat ja juhendajat õpetaja Piret Järvelat, kes andis meile tuge nendel hetkedel, kui seda kõige rohkem vaja oli.

Ära ei saa unustada meie keeletoimetajat Riste Kaaretit, ilma kellela Reaali Poiss longaks ning küljendajat Rait Kohavat, kes tõi meie lehele värskust siis, kui seda kõige rohkem vaja oli. Ning minu kõige suuremad ja siiramad tänusõnad lähevad Kaisa Laurile, kellela Reaali Poiss ilmselt viimased kaks aastat üldse ilmunud ei oleks. Soovin teile tuult tiibadesse ülikoolis!

See aasta on möödunud uskumatult kiirelt, kuid ma kardan, et suvi möödub veel kiiremini.

NAUTIGE!
JOHANNA

REK

Spordikomisjon

Sel õppeaastal ei alanud klassidevaheline jalgpalliturniir septembri algul spordipäeval. Selle asemel toimus hoopis pingeline lendudevaheline jalgpallivõistlus, mis loodetavasti kujuneb spordipäeva traditsiooniliseks osaks.

Klassidevahelised spordivõistlused said suurema hoo sisse pärast jõuluvaheaega, kui selgitati välja parimad klassid korvpallis, võrkpallis, saalihokis ja jalgpallis. Toimus ka iga-aastane traditsiooniline Reaali Rammu võistlus, kus kooli tugevaimad noormehed said end proovile panna. Loodetavasti toimub järgmisel õppeaastal ka suusapäev, mis nüüdseks on juba kahel aastal kehvale ilmaolude tõttu ära jäänud. On olnud tegus ja sportlik aasta ning REKi spordikomisjon tänab kõiki osalejaid, korraldajaid, abistajaid ning õpetajaid, kes on aidanud võistlusi läbi viia!

–Christopher Juul

Kultuurikomisjon

Selle asemel, et kiidelda oma lõppeva õppeaasta tegude ja toimetustega, jagab kultuurikomisjon hoopis häid näpunäiteid suveks.

Mine teatrisse! – Paljud Eesti teatrid on välja tulemas uute ja põnevate suvelavastustega. Istu bussi, rongi, ratta või auto peale ning sõida mõnda kaugesse külla etendust nautima.

Mine muuseumisse! – Muuseumiöö on möödas, kuid ega see siis ainus päev aastas ei ole, mil muuseumeid külastada.

Sõida näiteks Viinistusse, saad ilusa looduse, kauni kunstinäituse ja Jan Uuspõllu monolavastuse kõik ühes.

Mine kontserdile! – Sel aastal on erakordselt palju artiste nii Eestist kui ka mujalt maailmast meid hea muusikaga kostitamas.

Puhka! – Unusta kõik oma mured ja probleemid, lase oma peal täituda lahenduste ideedega ja inspiratsiooniga ning tule räägi sellest ka meile. Saame koos uuel kooliaastal korraldada midagi toredat ja meeldejäävat!

–Evelin Veermets

Väliskomisjon

Väliskomisjoni jaoks on olnud võrdlemisi tihe aasta. Kaks meie komisjoni liiget on alates sügisest aidanud edendada Taani sõpruskooli projekti ning on nüüd ka äsja Taanist inspiratsioonikoormaga naasnud ja valmis saanud ideid peagi ellu viima. Kuid see pole kõik. Taaselustatud sai Avatud Ülikooli projekt, mille soe vastuvõtt on meile meeldivaks üllatuseks ja võtame eesmärgiks järgmisel aastal taas üritust korraldada. Astusime ka esimesi samme, sõlmimaks sõprussuhteid vene koolidega, nimelt võõrustasime vene koolide ÕE-de liitu Õpilaste Hää ja tutvustasime neile meie kooli ja REKi tööpõhimõtteid. G5 üritustest on olnud väga edukad tutvumisõhtu, vabalava ning Tour de jour. Täname kõiki, kes on meie ja G5 ürituste toimumisele kaasa aidanud ja kohale tulnud.

–Uku Kangur, Hanna Britt Soots

Olmekomisjon

Aasta ongi otsakorral! Veel viimane pingutus ning saabki lõpuks suvepuhkusele. Selle aasta REKi olmekomisjoni tiim tõmbab ka otsad kokku. Minu arvamus mööda sai sellel aastal rabatud küll. Panime üles kõlarid ja raamaturiuli, lõhnastasime tualette ja täitsime nädalaks kooli ilusate soovidega. Kõike seda selleks, et teha meie koolis käimine meeldivamaks. Selle kõige eest tuleb olla tänulik 2014/2015 aasta olmekomisjoni liikmetele, kes on Annemai Avingu, Johanna Lumiste, Märten Puust, Hendrik Šuvalov ja Ander Kasuk. Järgmisel õppeaastal uue hooga uuesti!

–Ander Kasuk

REK soovib ühiselt kõigile koolikaaslastele tegusat ja mõnusat suvevaheaega!

AUTOR: KADRI-ANN VALDUR 131B

On juba kombeks saanud, et iga kuu Reaali Poisi presidendiveerus annan ma ühe mõttetera või nõuande, mida edaspidi elus kaasas kanda. Tavaliselt tulevad mul need ideed, mida teiega jagada, jooksvalt eelneval kuul, aga nüüd olen küll omadega täiesti ummikus, sest viimasel ajal on elu nii palju õpetanud ja nii palju näidanud, et nende edasiandmine võtaks pigem terve romaani kui ühe presidendiveeru.

Kokkuvõtvalt võiks öelda, et ausõna, kõik asjad, mida väga tahta teha, on võimalik realselt teostada.

Nii olen korraldanud sellel kuul seminaride sarja, mille raames võtsin kogu oma julguse kokku, tegin kõne Peep Vainule ja rääkisin ta pehme, et ta meile esineks. Peep Vain! Mees, kes on Eesti juhtivkoolitaja ja teadupoolest esineb ainult enda korraldatud seminaridel.

Hiljem sõpruskülastusel Taani linna Viborgisse elasin hostpere juures, kes elas farmis koos väga paljude loomade ja kassidega. (NB! Ma kardan kasse ja veel rohkem kardan ma mingisuguseid farmis elavaid loomi.)

Lisaks kogu selle perioodi vältel tegin riigieksameid, käisin tööl ja võitsin õpilasfirmaga Tuleviku Liidri preemia.

Nimetatud asjad ei ole üldse selleks mõeldud, et keegi end halvasti tunneks või et ennast vägevana näidata. Vägevad pole siin veel midagi, aga tegusid on rohkem kui küllaga ning sellega loodan ka teid nakatada, et teeksite veel rohkem ja täidaksite rohkem oma unistusi. Sest uskuge minu sõnu, kui ütlen, et vanus, sugu ega teiste sõnad ei piira sind, et oma unistusi täide viia. Mina juba viin, vii sina ka!

REKi PRESIDENT
MARLEEN

E...LANE OLLA ON UHKE JA HÄÄ

MIKAEL RAIHHELGAUZ 132B

Viimasel ajal on meedias olnud palju poleemikat pagulaste sisselaskmise ümber. Ma ei loe eriti palju ajalehti, – perioodikast eelistan Värsket Rõhku ja Imelist Teadust – kuid mõned populaarsemad artiklid ikka jõuavad minuni Facebooki kaudu. Pilt, mida näen praegu, on ülimalt kurvastav. Nagu ikka, võitlevad liberaalid ja konservatiivid meie poolehoiu eest, mis on tegelikult täiesti tavaline, kuid kuju, mille see võitlus on hiljuti omandanud, on vastuvõetamatu.

Räägin nüüd üldistades (sest süvendatud otsimisel leidsin ka adekvaatseid tekste), kuid info- ja arvamuslahing, mille subjektiks on Eesti inimene, näib mulle umbes sellisena: konservatiivset tiiba esindavad paremäärmuslased, kes ei oska viisakat debatti pidada ning näevad teiste halvustamises ainsat viisi rahvusluse ja patriotismi väljendamiseks; teisel pool on äärmuslikud liberaalid, kes näevad tohutut tagurlust kõigis ideedes, mis ei ühti Euroopa Liidu doktriiniga, ning omakorda keskenduvad paremäärmuslaste halvustamisele. Mis on selle tulemus? Liberalism (vähemalt pakutavas kontsentreeritud vormis) on enamusele rahvast võõras, mistõttu paljud kodanikud aktsepteerivad jämedat viha kõikide vähemuste vastu. Eliidi seas on liberalism vastupidi alati olnud põhivooluks, kuid nüüd kaob viimastel konservatiivsetel intelligentidel võimalus oma arvamust väljendada, kuna on oht sattuda fašistide hulka: nad on sunnitud vaikima või liberaalideks saama. Vähesed julged mõõdukad jäävad aga varju, sest kes küll tahab mõistuse häält kuulata, kui kohe kõrval sellised kired möllamas?

Mu sõnastus võis jääda natuke segaseks. Tõenäoliselt kõik teavad, kes

on paremäärmuslased. Neid on kerge tuvastada spetsiifilise sõnakasutuse järgi (kurikuulus Sigrid Puki artikkel on vist päris hea näide). Selge on ka see, kuidas võib immigratsioonivastaseid ning muid konservatiivseid ideid viisakalt väljendada: hoiduda sõimusõnadest ja argumente leidub küllalt. Kuid kes on need ultraliberaalid ja kuidas nad erinevad normaalsetest? Väga lihtne: kasutan terminit kõigi kohta, kes peavad võõraid põhimõtteid eesti rahva heaolust tähtsamaks.

Paar kuud tagasi kutsuti mind ühte eesti netiväljaandesse kirjutama. Tutvusin seal tõesti eredate inimestega, kellel on väga sügavad teadmised kirjandusest ja kultuurist. Kahjuks pean lülitama meeskonna grupivestluse välja iga kord kui nad poliitikast rääkima hakkavad: paraku lõppeb suurem osa dialoogidest arutlusega, kui “öelad, harimatud ja tagurlikud kõik eestlased on”. Olen lugenud ka päris hästi argumenteeritud väidet, et ei olegi olemas sellist asja nagu eesti kultuur – on vaid juhuslik välismõjude segu. Sellised lood...

Tegelikult ei ole kõik ultraliberalismi näited kaugeltki nii radikaalsed. Tihti kuuleme mõne uuenduse toetusargumentina väidet, et “Eesti peab euroopalikum olema” või “kõik lääneriigid on seda teinud” See on juba liig. Meie eesmärk ei ole ju saada rootslasteks või sakslasteks! Mõõdukas ütleb hoopis: “See uuendus aitab meil saada paremateks inimesteks, viib edasi meie kultuuri või vastab siiaaani kehtinud väärtustele”. Ärge mõistke mind valesti, euroopalikud väärtused on enamjaolt head, suurem osa on eestlasele enesestmõistetav. Meile meeldib demokraatia, sõnavabadus, seadus, aga kõik see tuleb n-ö “meie

endi seest”. Eesti on täieõiguslik Euroopa riik, kuna ta elanikel on palju ühist kaasmaailmajagulastega, ja seda tuleb hoida. Samas oma riigi kujundamisele peame lähenema võimalikult individualistlikult, ei tasu võõrast mõtteviisi peale suruda. Seejuures kõige raskem on vahet teha, kus on see “meie oma” ja kus on “võõras”, see piir on peaaegu läbipaistev, kuid väga tähtis eneseteadvuse ja iseseisvuse säilitamiseks.

Mõni ütleb, et oleme selleks liiga väikesed. Oma ideede kaitsmiseks on vaja jõudu, nende kujundamiseks – tuge. Kuid miks mitte otsida neid oma juurtest? Kas poleks parem kujundada oma põhimõtteid koostöös teiste soome-ugri rahvastega, kellega jagame täiesti orgaaniliselt ühtset väärtustesüsteemi? Need, kes vihkavad või jäljendavad “lahedaid lapsi”, ei saa kunagi suureks, küll aga arvestatakse nendega, kes teavad ja väärtustavad seda, kes nad on. Teie otsustate, kuidas hakkab meie tulevik kulgema. Kas otsuste vastuvõtmisel me küsime, mida teeks härra Juncker või härra Hollande? Või küsime, mida teeks Lennart Meri, Arvo Valton, Valdur Mikita? Mida teeks tõeline soome-ugrilane? Mõelge hoolikalt. Kes teab, võib-olla saja aasta pärast kordab Euroopa neid küsimusi meie järgi.

Lisalugemist:

Margus Tsahkna, 15.05.15. “Milleks meile Eesti? Päriselt.”, Postimees. (Hea konservatism)

Hille Hanso, 15.05.15. “Kes kardab Ayshet, Alid ja Mehmedit?”, Sirp. (Hea liberalism)

Natalja Gluhhova, Vladimir Gluhhov, “Soome-ugri superetnose väärtussüsteem”, 2009.

SEE POLE LÕPP, SEE ON LÕPETAMINE

KENNETH TUUL 130B

Lugupeetud kooli juhtkond, austatud õpetajad ja klassijuhatajad, armsad lennu- ja koolikaaslased ning kallid külalised! Minu tänasel lõpukellakõnel oli üks oluline nõue. Kuna aktus toimub püstijalu, peaks kõne olema lühike. Viisakamalt öelduna – konkreetne.

Peapõõritava kiirusega on vuhisenud mööda meie kooliaastad ning nüüd kõlab meie viimane koolikell. Tavaliselt on päeva lõpus kõlav kell olnud meile pigem kergenduseks ning arvestades meie eilsest matemaatika proovieksamist tulenevaid ülevaid emotsioone, on vahest õige tõdeda, et omamoodi kergenduseks on kellakõla ka praegu. Tõsias, et see on meie viimane koolikell, ei ole meile veel päris hoomatav. Vara on veel vaadata kõigele tagasi ja meenutada, kui me ise oleme selles hetkes. Ning pidagem meeles, et pole olemas häid ega halvemaid aegu, on olemas vaid hetk, milles elame praegu. Nõndaks jätan konkreetse mõttes rääkimata esimestest klassidest ja küllap ka paljust muust, mida võib kindlasti meenutada juba lõpuaktusel.

Hüppan kiirelt abituuriumisse. Algas see viimase esimesega, mis oli paljudele noorematele koolivendadele ja -õdedele esimeseks esimeseks. Saime ka siis kuulata kellakaja ja tunda end õige pisut vanana. Kiirelt tuli otsa aasta tippsündmus – rebaste nädal. Pange tähele, sellest on möödas 7 kuud. Järgmine rebaste nädal on lähemal kui eelmine. Vahepealsesse aega mahuvad veel märgiaktus ja -pidu

ning mitmed teised sündmused. 100 päeva balliks olime tööga ees, et koolis, kus me oleme käinud aastaid – kes vähem, kes rohkem – on meil jäänud veeta veel pisut üle kolme kuu. Antud hetkeks on see aeg taandunud vähem kui kahele. Ja siin me nüüd oleme. Aeg on tõesti lennanud. Asume eksamiradadele, siis on viimased tähistamised ja ongi kõik. Läbi. Kindlasti oleme eluks karastunud. Enne eksameidki võib niimoodi juba öelda, sest tõsiasi on, kes elab üle juba Reaalkooli 11. klassi, saab elus pea ükskõik millega hakkama.

Nüüd tulebki meil kõigega ja kõigiga hüvasti jätta. Jää hüvasti, koolimaja, mis ei ole alati – eriti talvekuudel – meile just sooja pakkunud, aga on olnud kaitsvad neli seina ja katus meie haremise teekonnal ning meie paljude seikluste tunnistajaks. Hüvasti, kooli juhtkond ja kõik töötajad ning eriti õpetajad, kes õpetasid meile oma aineid visadusega, nagu see oleks meie ainus päästja viimsepäeva kohtus. Jääge hüvasti, armsad klassijuhatajad, kes on alati meil silma peal hoidnud, meid kantseldanud, toetanud ja juhendanud siis, kui meil seda enim vaja on olnud.

Jääge hüvasti, armsad koolivennad ja kooliõed. Teie seltskond ja sõprus on olnud hindamatud abilised sellel teekonnal. Vajadusel lohutas, julgustas, rõõmustas või tõi maa peale tagasi ning allalaotud halud aitasid omal moel hinge soojas hoida.

Oma kallite lennukaaslastega ma

veel päris hüvasti ei jäta. Esiteks on meil nii mõnigi ühine seiklus veel ees. Teiseks ei tasu kunagi lõpetada niivõrd kurvameelselt. See pole lõpp, see on lõpetamine. Me oleme suure asja ära teinud ja pika katsumusteraja läbinud. Peagi alustame veel vägevama seiklusega – oma täiskasvanueluga. Oleme noored – kõik on veel ees!

Nii et oma konkreetse sõnavõtu lõpuosas sooviks ma hoopis tänada. Ennekõike oma lennukaaslast, kuid pikendan need tänusõnad tervele koolirahvale. Täna, et olete olemas. Olen olnud väga õnnistatud, et teie kõik olete minu elus olemas olnud ja olete veel. Ei hakka paiskama grandioosseid omadussõnu ega puistama teile oma südant, lootes, et ootamatult siseruumides sadama hakanud vihm varjab poetatud pisara. Teadke vaid, et raudkindlalt on teil igaveseks minu südames koht olemas.

Ning lõpetuseks loen teile ühe tsitaadi „Väiksest printsist“. Midagi, mida tasub reaalistel mees pidada eksamite ajal ning sealt kaugemalgi.

„Tean üht planeeti, kus elab punase näoga härra. Ta ei ole kunagi lilli nuusutanud. Ta ei ole kunagi tähti vaadanud. Ta ei ole kunagi kedagi armastanud. Ta pole kunagi muud teinud, kui ainult arvutanud. Ja terve päeva kordab ta nagu sinagi: „Mina olen tõsine inimene! Mina olen tõsine inimene!“ Ja ajab enda uhkusest puheville. Kuid see ei ole inimene, see on seen!“

Jõudu ja jaksu teile kõigile! Aitäh!

EESTI KEELE RIIGIEKSAM – KÄKITEGU VÕI LUUPAINAJA? VOL. 2

LIIS SIMMUL 130C

Eesti keele riigieksam annab igal aastal avapaugu abiturientide eksamirallile. Seda ka sellel aastal – esimese riikliku eksami juhataks sisse haridus- ja teadusminister Jürgen Ligi, toonitades eneseväljenduskuse tähtsust.

Eksamiärevusest eemale jäänud Reaali Poiss võttis nõuks korraldada eksaminandide seas kordusküsitluse. Nimelt sellesama, mis sai laiali saadetud nüüdseks juba 129. lennu vilistlaste seas täpselt aasta tagasi, et võrrelda õpilaste suhtumist eksamisse kolmesaja kuuekümneme päevase vahetusega. Andsid eksaminandid sellel aastal endast rohkem või jäid J. Ossinovski mullusele manitsusele vaatamata heade tulemuste valguses loorberitele puhkama?

Juhin tähelepanu, et õpilased vastasid kahel erineval aastal täpselt samadele küsimustele. Küsimusi oli kokku 7 ja need kõik puudutasid eksaminandide vahetuid muljeid eksamist ja panust selle õnnestumisesse. Kahe aasta vastuste võrdlemisel võis märgata palju sarnasusi, kuid ei saa märkimata jätta, et ilmnis ka mõningaid kõneväärt

erinevusi.

Tallinna Reaalkooli õpilaste eksamiks valmistumise strateegia on kahel aastal olnud ühesugune. Ligi 50% ulatuses usaldasid õpilased koolis tehtavat ja alustasid iseseisvat valmistumist paar kuud enne eksamit. Vahetult enne eksamit pidasid nad tähtsaks vaadata üle gümnaasiumi eesti keele ja kirjanduse vihikud ning lugeda mõne arvamusiidri artiklit. Samuti tõid õpilased välja, et kohustuslik kirjandus, selle sisu ja probleemid mängivad eksamil olulist rolli.

Mida lähemale jõuab eksam, seda suuremaks muutub eksamiärevus. Eksamiärevuse päeval kogetud emotsioonid, veel viimased kordamised ja magatud öötunnid annavad oma panuse eksami õnnestumisse. Arusaam une vajadusest on Tallinna Reaalkooli abiturientide seas jäädavalt au sees – mõlema aasta vastustest lähtuvalt ei jäänud ühegi abiturienti unetundide arv alla 3h. Meetodid end eksami lainele häälestamiseks on teataval määral muutunud: enamik mõlema aasta eksaminande

leidis otstarbe kordamises ja spordi tegemises, meditatsiooni abil sisemise tasakaalu leidjate osakaal aga kasvas lausa 2 korda (vt 2). Selle meetodi emotsioone mõjutav omadus võib olla ka põhjuseks, miks 2015. aasta eksaminandide hulgas oli 1,5 korda rohkem neid, kes eksamiärevuse päeval tundsid positiivset ootusärevust. Kõrgeim osakaal küsimuse – millised emotsioonid valdasid sind eksamiärevuse päeval? – vastustes kuulus aga muutumatu variandile „ebakindlus oma võimete suhtes“ (vt 3).

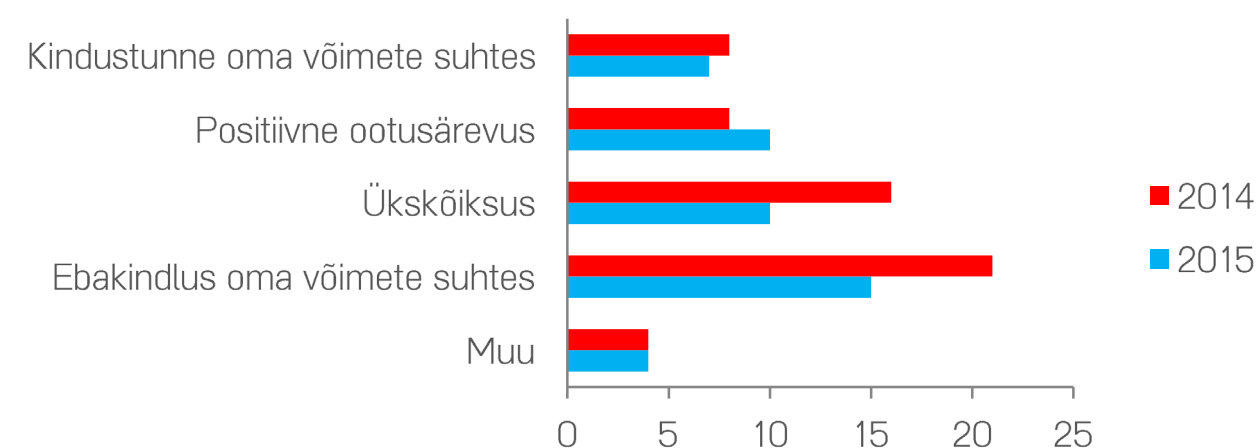
Lõpetuseks palusime vast eksami sooritanutel enesele hinnang anda. Tänavu arvas ligi 11% eksaminandidest, et nende sooritus jäi alla igasugust arvestust, samas kui eelmisel aastal ei arvanud seda keegi. Suurima osakaaluga hinnati ennast eelmisel aastal hindega „hea“, sellel aastal jäi domineerivaks aga „keskpärane“ (vt 1). Võrreldes 2014. aastaga on õpilaste enesehinnang märgatavalt langenud.

Haridus- ja teadusministeeriumi haldusalas toimiva SA Innove statistika kohaselt kahanes Tallinna

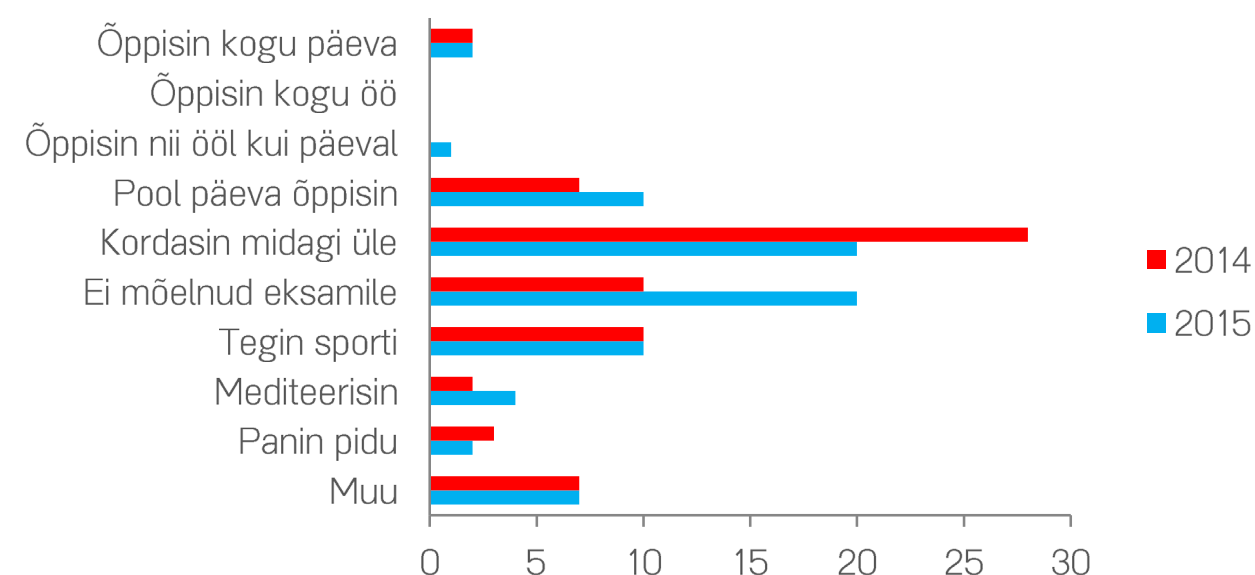
Reaalkooli õpilaste seas 2014. aastal eksamil saadud keskmine punktisumma võrreldes 2013. aasta keskmisega, kuid seda vaid tühise protsendipunkti võrra. 2013. aastal kättesaamatuks jäänud maksimumpunktid said aga 2014.

aastal mitmekordselt tagasi toodud, mistõttu võib 2014. aasta tulemused eelnevast esile tõsta. Latt on kõrgele tõstetud ja meil, abiturientidel, jääb üle vaid 19. juunil saabuval tulemusi ootama jääda.

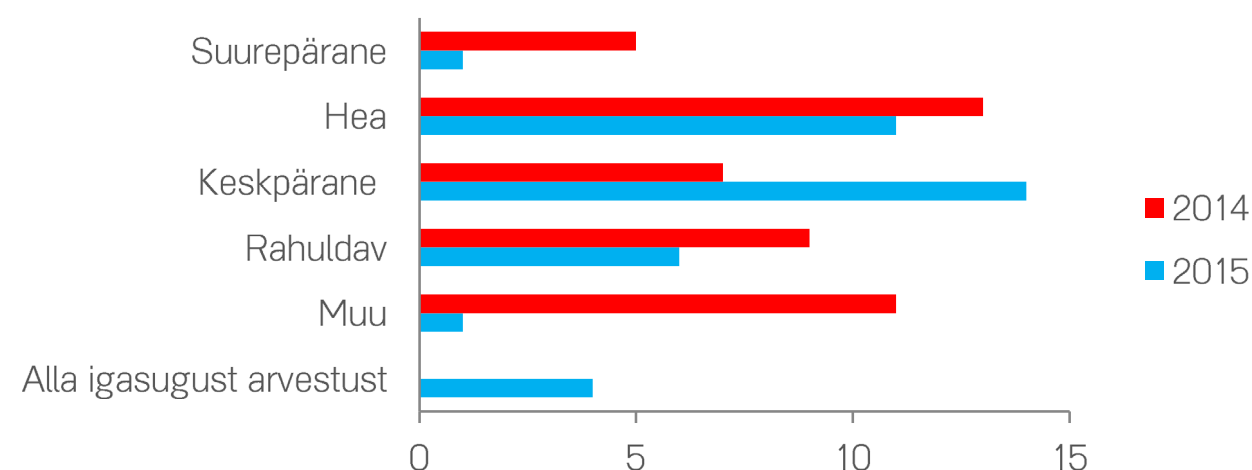
Millised emotsioonid valdasid Sind eksami suhtes sellele eelnenud päeval?

Mida Sa tegid päev enne eksamit selleks, et eksam õnnestuks?

Kuidas hindad oma eksamisooritust?

TSIRKUST JA VÕILEIBA!

KERTU JOHANNA JÕESTE 132B

Juba vanad roomlased teadsid, et rahvale on vaja pakkuda tsirkust ja leiba. Nüüd on sellest tarkuseterast innustust saanud 132. lend ning kõigile kevadväsimuses vaevlevatele õpilastele pakutakse iga nädal iselaadi etendusi.

Paar kuud tagasi mõtlesid kaks 132. lennu noormeest, milline puhvetis müüdavatest võileibadest on parimatest parim. Vaidlus läks aga nii tuliseks, et selle sai lahendada vaid suurejoonelise sündmusega. Nii lepitigi kokku, et neljapäevases söögivahetunnis leiab puhveti juures aset *rap-battle*, milles astuvad vastamisi kanavõileiva pooldaja ja singi-juustuvõileiva pooldaja.

„Naer on rõõmsa päeva alguseks“ —Azma

Kahevõitluse astusid Hendrik Šuvalov ja Raul Niit. Kuigi võistlus oli tasavägne ning mõlema noormehe esituses oli mitmeid säravaid hetki, pidi valima välja võitja ning demokraatlikul hääletusel osutus võitjaks Raul, singi-juustuvõileiva pooldaja.

„Koolis õpid ainult kabele

ja buffis sa ei trügi, sest sa ei mahu lihtsalt vahel“ —Raul Niit

„Pärast räppi, vaatad peeglis, näos suur metafooriline laks.

Teeme ruttu, pean estat tegema, kuigi hinne tuleb niikuinii kaks“ —Hendrik Šuvalov

Karikas võitjale tuli ootamatu annetusena ühelt noorelt põhikooli õpilaselt, kes pidas seda ebaõnnestunud tööks.

„Karikas on justkui avangardistlik väljendus Piret Järvela lausest „Sa lähed põrgusse ja põled sinise leegiga!““

Battle’id parima võileiva väljaselgitamisega ei piirdunud, kuna üritus saavutas ootamatu populaarsuse. Kahevõitlusi hakati korraldama pea iga nädal ning et rahvale vaheldusrikast ja täisväärtuslikku elamust pakkuda, võeti kavva ka muid kunstivorme, nagu näiteks tants või juustelõikus.

KIIRTEE ÜLIKOOI EHK MILLEKS MEILE FILOSOFIA?

KAISA LAUR 130C

Alustuseks olgu öeldud, et 14-18. mail toimus Tartus rahvusvaheline filosoofiaolümpiaad ehk IPO. Aga sellest õige pea. Riigieksamite ja matemaatikamasenduse vaimus tuleks hoopiski küsida, kuidas saada ülikooli, ilma et keegi su eksamitulemusi vaataks? Vastus: mine sügise lõpus teaduskooli kodulehele, otsi üles filosoofiaolümpiaad, kirjuta essee, mis on umbes 35 osaleja seas top kümne sees. Siis jõuad riiklikku vooru. Selleks valmistudes tuleb läbi lugeda üsna kerge filosoofiaõpik, lahendada loogikatest (formaalloogikat õpetatakse kohapeal, võrreldes Reaali matemaatikaga on see imelihtne) ja kirjutada võõrkeelne essee. Kui oled esimese kahe seas, pääsed rahvusvahelisele olümpiaadile, mis 2016. aastal toimub Belgias. Palun väga, saad öelda, et oled osalenud rahvusvahelisel olümpiaadil, ülikoolid tahavad sind ja kõigele lisaks näed põnevaid paiku ja saad hulganisti uusi üliõpilasi ja tarku sõpru. Kuigi filosoofiat õpetatakse Reaalis kahjuks alles 12. klassis, ära lase ennast sellest heidutada. Selle aasta eelvoorul võitis üks 21. kooli 9. klassi poiss, kes polnud kunagi üheski filosoofiatunnis käinud. Rääkimata sellest, et Aive (meie filosoofiaõpetaja) on allahindlusi tegemata parim. Tunnid on samuti huvitavad, midagi pähe tuupima ei pea, pigem on tegu vestluse ja argumenteerimisega, mis kohati paisuvad üsna ägedateks vaidlusteks. Lühidalt öeldes: õpetab mõtlema. Kätt südamele

pannes võin öelda, et filosoofiakursuse valimine oli parim otsus gümnaasiumi jooksul. Et teile ei tunduks, et tegu on vaid sisutihja propagandaga, tuleb mainida, et filosoofiatundidel on ka mõni pahupool. Peamiselt väljendub see suutmatuses edaspidi teatud tundides viibida. Igasuguseid arvamusiartikleid ja üldse arutelusid on palju keerulisem taluda, sest mingil hetkel sa mõistad, et inimesed ei oska üldse argumenteerida ja teevad kohutavalt palju loogikavigu. Muidugi sa ise pole mingisugune erand, aga õnneks on kõik õpitav.

Tagasi IPO juurde: mida teevad 39. riigist pärit 83 tarka ja liiga palju lugenud inimest, kui nad saavad kokku imepisikeses Tartu linnas? Vastus: lõbutsevad, tarbivad veidi liiga palju anaeroobse glükolüüsi produkte, vahepeal kirjutavad neljatunnise ülikeerulise essee, saavad mõned medalid ja siis jälle naudivad üksteise seltskonda. Kummaline on istuda Dorpati konverentsikeskuse diivanil ja kuulata, kuidas tüdruk Tel Avivist vaidleb ungarlasega teemal „Lisraeli peaminister, kuidas šveitslane on pahane hääletustulemuste üle ja nii edasi. Päeva lõpuks pole eriti vahet, kust sa pärit oled. Nagu ütles Guatemalast pärit Jose: „But what surprised me most was that all of us

understood, talked and laughed about the same things. Maybe in different languages, but it was the same. I felt moved knowing that some of the problems we face in Guatemala are also in other parts of the world. As S. E. Hinton said in her book „The Outsiders“, „Things were rough all over, but it was better that way. That way you could tell the other guy was human, too.“**

Võib öelda, et see oli isegi erakordne, et olümpiaad Eestis toimus, arvestades, et me ei ole veel suur filosoofiariik. Meie tiimil, mis erinevalt teistest koosnes seekord kahe asemel kümnest liikmest, läks võrdlemisi hästi: koju sai toodud kaks *honourable mention*’it, medalit ei saadud. Mõnda võib see

panna imestama, eriti kui võrdleme tulemusi mõne täppis- või loodusteolümpiaadiga, kus Eesti on väga edukas, kuid üldiselt saavad paremaid tulemusi õpilased, kelle kodukohas panustatakse filosoofia õppimisse riiklikul tasandil. Sellel korral jagati 19 *honourable mention*’it, 6 bronksi, 8 hõbedat ja 2 kulda, mis läksid Soome ja Ungari esindajatele. Tundub, et hoolimata arusaamatult kehvast toidust, külmast ja üsna suurtest tehnilistest raskustest tagasi koju lendamisel olid osalejate emotsioonid ülevad ning Eesti sai endale uue tunnuse Estonishing Estonia, mis võiks vabalt välja vahetada Welcome to Estonia slogani.

*Mis üllatas mind enim, oli see, et me kõik saime aru, rääkisime ja naersime samade asjade üle. Võib-olla erinevates keeltes, kuid siiski samade. Tundsin end liigutatuna, kui ilmnes, et osad probleemid, mis on meil Guatemalas, esinevad ka mujal maailmas. Nagu S. E. Hinton ütles oma raamatus „The Outsiders“: „Raske oli, aga nii oligi parem. Nii said aru, et ka teine oli inimene.“***

**autori vaba tõlge

KUIDAS HOLST MAARJAMAAD ARMASTAMA ÕPPIS

ANDREAS HOLST 131C

Kõigepealt räägin paari sõnaga endast. Minu nimi on Andreas Holst ja sel kooliaastal olin ma vahetusõpilane Ecuatoris.

Ecuadori sattusin ma väga erinevatel põhjustel ja asjadele tagantjärele vaadates ei suudaks ma mitte ühtegi teist riiki valida. Siin on vapustavad inimesed. Kahjuks ei saa riigi kohta sama öelda.

Ecuadori ja Eesti kliima erinevustest on tegelikult päris raske rääkida, sest Ecuador on lihtsalt nii mitmekesine. Mandril on siin 3 „piirkonda“: mäestik, rannik ja vihmamets. Juba neil kolmel on täiesti erinev kliima, seega oleks raske võrrelda tervet Ecuadori Eestiga.

Ma elan Andides, umbes 3200 meetri kõrgusel. Kui olete geograafiatundides tähele pannud, siis kindlasti oskate juba ise natuke

mu elukoha kliimat aimata. Null laiuskraad ja selline kõrgus annavad kokku tegelikult suhteliselt jaheda kliima. Kui päike on väljas, on üsna soe, aga tavaliselt, päikese puudumisel, on mul alati pusa seljas.

Nagu teiegi, pidin ka mina õppima koolis. Või vanglas... Ei saanudki lõpuks enam aru. Nimelt, kui kooli territooriumile siseneetakse, siis enne määratud aega sealt enam välja ei saa. Kooli aiad on kahe ja poole meetri kõrgused ja nende aedade peale on lisatud ka elektriiaid. Pögenemiskatseid on vähe. Kool algab punktuaalselt kell 7.00 ja lõppeb kell 12.40. Terve päeva peale on ainult üks vahetund 9.40-10.00. Lisaks toimub iga esmaspäev rivistus. Alati alustatakse hümniga. Järgneb umbes ühe koolitunni pikkune (siin 40 minutit) jutlus nädala

tähtsaimatest sündmustest ja tähtpäevadest.

Tundide ülesehitus on minu arvates väga halb. Õpetajate sinne ebakompetentsus on lihtsalt hämmastav. Suurema osa tunni ajast raiskavad õpetajad koduste tööde pedantsele kontrollile ja viimastel minutitel antakse uus kodune töö. Kool võib ju lühike olla, aga kui õpilased lähevad pärast kooli koju õppima ja lõpetavad alles kell 7 õhtul, on midagi väga valesti. Selle süsteemiga ei kasvatata mõtlemaid inimesi! Kusjuures, tulemusi on näha ka nende loogikatundidest. Reaalne tekstist arusaamine ja loogiline mõtlemine on puudulik.

Kui koolist rääkides tuli mu näole grimass, siis inimestest rääkides olen ma võimeline ainult laiaks naeratuseks. Vapustavad inimesed! Rõõmsad, energilised, soojad, sõbralikud,

KODUKÜLA

KOOL ECUADORIS

ECUADORI LOODUS

abivalmid – võiksingi rääkima jääda, kui head inimesed siin minu tutvusringkonnas on.

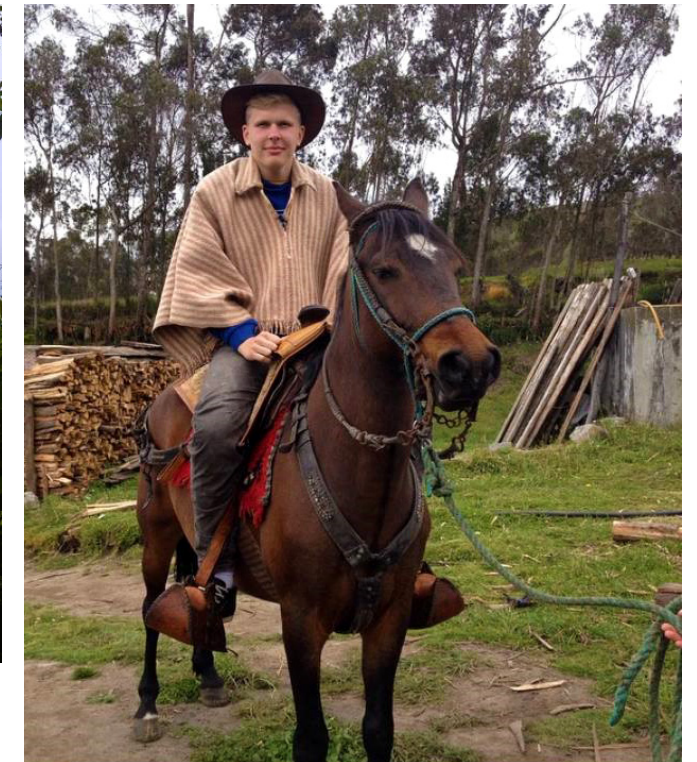
Ma leian, et Eesti ja Ecuadori suhtlemis- maneerid on kardinaalselt erinevad. Kui Eestis ikka naljalt vestluspartnerit ei katsu, togi ega puutu, siis Ecuadoris rääkides võetakse ikka ümbert kinni, kaisutatakse ja suheldakse ka puudutuste kaudu. Algselt siia saabudes tundus see katsumine äärmiselt häiriv ja tobe, aga praegu, natuke enne äratulekut, paistab see suhtluse täiesti normaalse osana. Kujutades ette taaskohtumist oma Eesti sõbrannadega, siis tahes-tahtmata kujutlen

tervitusi põsemusiga. Muudmoodi tunduks lihtsalt väga ebaloosumilik.

Toon välja ka ühe negatiivsema külje inimestavahelistes suhetes Ecuadoris. Nimelt inimestega suheldes on kõik äärmiselt pinna- pealne ja kedagi tegelikult ei huvita, mis toimub. Siinkohal sobib tõmmata paralleel Ameerikaga.

„Vaga vesi, sügav põhi.“ See on minu meelest äärmiselt lahe ütlus, millega on saab kokku võtta eestlaste iseloomu.

Alles Eestist eemal olles õppisin ma Maarjamaad väärtustama. Tänu sellele aastale sain ma aru, et minu jaoks on Eesti muru alati kõige rohelisem.

OBENE

EESTLASI KOHTAB KÕIKJAL EHK MILKU/MILDER TERTVITAB.

TOIDUKUNINGRIIK PRANTSUSMAA

CHRISTIANA-GABRIELA KRISTAL 130B

Kuidas kõik minu jaoks algas?

Lugesin raamatut "Minu Prantsusmaa" ja mõtlesin, et oh, täiega vinge oleks sammud sinna seada, nagu raamatu autor Eia Uus, ning elada seal pärast gümnaasiumit aasta aega lapsehoidjana töötades. Kohe nii väga hakkas see riik mulle raamatu põhjal meeldima. Mõned nädalad hiljem kirjutas sõber Andre mulle, et neil on üks koht reisile vaba, et kas ma ei soovi. Muidugi võtsin pakkumise vastu (olen talle hästi tänulik selle võimaluse eest!). Paari nädala pärast seadsimegi viiekesti (mina, Andre, Märten, Andreas ja Laura) sammud sellesse toidugurmaanide kuningriiki. Lendasime Lyoni vahepeatusena Frankfurtis. Lyonis oli meil väike segadus, sest kohalikud, kes meid vastu pidid võtma, olid väga arusaamatu inglise keelega ja me ei saanud seetõttu väga aru, kuhu edasi peame minema. Jõudsime siiski õigetele rongidele. Jaama tuli meile vastu ürituse president minibussiga, mille juhiks oli üks lahe makedoonlane. Nõnda seadsimegi end oma uues kodus, mis asus Saint-Etienne-La-Varenne's, sisse. Ööbisime viinamarjapõldude vahel veinimõisas.

Esimesel päeval läksime meie, eestlastest turistid, juba hommikul vara

kohalikku külakest uudistama. Hiljem mängisime vahetusgrupiga erinevaid tutvumismänge ja *icebreaker*'eid. Need muutsid õhkkonna palju vabamaks.

Aga miks? Kui kaua? Mida me tegime?

Osaesime Erasmus+ rahastatud vahetusprojekti "Stay healthy, live healthy". Projekti keskmeks oli tutvuda erinevatest riikidest pärit noorte suhtumisega terviselikesse eluviisidesse. Selle raames toimusid meil presentatsioonide koostamised rahvusliste gruppidega ja erinevad igapäevased sportmängud. Samas oli ka vaba aega piisavalt. Leidsime piisavalt aega ka üksteisega suhtlemiseks ja külaga tutvumiseks. Õhtuteks valmistasid iga riigi esindajad ette oma riigi kultuuri tutvustava presentatsiooni. Ühel

õhtul saime maitsta ka igale rahvale omaseid toitusid. Meie pakkusime näiteks kama, kiluvõileiba ja kalja. Meeleolukaimaks tegevusalaks osutus ilmselt vibulaskmine, mida pea iga päev harrastasime. Õppisime ka gruppides hip-hopi koreograafiat, mis kukkus lõpuks päris naljakana välja. Kuna elasime veinimõisas, siis käisime ka veinide tegemise protsessi juures maad uurimas. Muuseas, Prantsusmaal on ka väga odavad veinid maitssvad - erinevus Eesti ja Prantsusmaa vahel. Veetsime reisil kokku 11 päeva.

Mida õppisin?

Sain teada, et Makedoonia pealinn on Skopje, ja kuidas valmistatakse tigusi. Maitseelamus - teod! Tutvusin ragbi reeglitega. Sain järjekordselt tõestust, et üks õige reaalkas on nõnda hooliv, et kutab teisele kohe mitme talve jagu puid nädalaga alla. Hoiame üksteist niimoodi soojas. Sain palju uusi sõpru. Praktiseerisin inglise keelt. Soovitan sellist kogemust kõigile ja kui endal peaks avanema kunagi jälle sarnane võimalus, siis lähaksin kindlasti veel! Viimaseks kutsun kõiki üles olema õnnelik meie maa piima üle, sest vaevalt kusagilt mujalt veel nii head leiab.

KES ON MINA EHK KUIDAS VALIDA GÜMNAASIUMI

MAIAN LOMP 134B

Tere! Mina olen Maian, Tallinna Reaalkooli 8. klassi õpilane. Mul läheb koolis hästi ning ma ei ole kunagi ennast vaevanud mõttega, et mis küll 9. klassis saab. Sel aasta hakkasin ma selle peale mõtlema. Ma ei olnud sellest varem kellegagi rääkinud ega seda teemat arutanud, kuid kui mu parimal sõbral tuli aeg hakata sisseastumiskatseid tegema ja langetama valikuid gümnaasiumi osas, tekkis mul väike paanika. Umbes nii, et „Pagan, kelleks ma üldse saada tahan?“ ja „Appi, kuhu kooli ma lähen?“ Kõik ütlesid mulle, et on vara sellele mõelda ja et mul on aega veel nii palju, kuid sees on ikka väike pinget. Mida ma järgmisel aastal teen? Niisiis, siin ma olen ja üritan sellele vastusele võimalikult lähedale jõuda.

Kelleks ma saada tahan? Paar aastat tagasi oleks mu vastus olnud kindel - laulja. Ma tahan saada lauljaks! Kuid sel aastal olen ma selle peale veidi rohkem mõelnud. Valikuid on ju palju: arst, advokaat, näitleja, ärinaine, pankur, laulja, luuletaja... Näiteks mu vanaema ütleb, et ainus õige töö on arst. Ma ei nõustu sellega.

Hakkasin mõtlema, mida mulle teha meeldib (laulda, kirjutada, klaverit mängida) ja selgus, et ma olen pigem loov inimene. Hakkasin mõtlema, et äkki ei peaks ma nägema oma gümnaasiumi valikute hulgas vaid Reaali. On ju mitmeid teisi koole ning ma peaks ka neid kaaluma.

Millised koolid on üldse olemas? Kas ei olegi siis nii, et eesti keel ja matemaatika ja siis natuke füüsikat ja bioloogiat ka? Ei ole. Nii palju erinevaid suundasid on. Saab õppida kõike, mida vaid hing ihkab - keeli, majandust, loodust, teatrit, muusikat, kunsti, kõike! Hakkasingi mõtlema, et äkki ma peaksin proovima uusi asju. Teeks katsed näiteks teatriklassi. Miks ka mitte? Mulle ju meeldib rääkida ja jagada oma mõtteid inimestega. Niisiis olen ma oma teadmisele juba veidi lähemal.

Erinevad koolid tagavad erineva tuleviku. Ma tean, et Reaali lõpetades oleksin ma tugev matemaatikas ja füüsikas. Lõpetades keelesuuna, räägiksin ma kindlasti mõnd keelt väga hästi. Lõpetades teatriklassi, oskaksin ma näidelda ja ennast

väga hästi väljendada. Nii ma siis saingi aru, et ma veel ei tea. Muidugi ma tahaksin õppida näiteks Harvardis või Stanfordis, aga kas see on asi, mis mulle ka meeldib? Võib-olla ma tahan hoopis minna lavakasse? Võibolla peaksin ma just tegema midagi loovamat, midagi, mida ma ka hetkel väga teha tahan? Kuid kas see tagab mulle kindla tuleviku? Ma ei oska vastata.

Mu isa ütles mulle kunagi, et kui teed midagi, mis sulle väga meeldib, siis sa saad selles ka edukaks. Ma tahaks nii loota. Kõigile teile kaheksandikele ja seitsmendikele, kes juba gümnaasiumi pärast muretsevad, tahaksin öelda, et oodake. Kui aeg tuleb, küll te siis juba teate, mida teha ja kelleks saada tahate. Ja kui ei tea, küll keegi teid siis ikka aitab. Isegi kui praegu arvate, et olete oma valikus 100% kindel, siis mõelge veel ja andke endale aega. Avastage ennast veel selle aastaga. Lõpuks läheb kõik niikuinii täpselt sedamoodi, nagu minema peab. Edu kõigile endale sobiva tuleviku ja gümnaasiumi leidmisel, mis aitaks teil oma unistusi ellu viia!

REAALIKAD SÄRAVAD KA VÄLJASPOOL OLÜMPIAADE

JOHANNA VIK 131C

Reaalikad on tuntud kui olümpiaadidel osalejad, kuid viimasel ajal on meie kooli õpilased silma paistnud ka mujal. Selleks, et teada saada, kui säravad reaalikad ikka on, esitasime me neile kaks küsimust:

Miks võtsid osa antud konkursist?

Mida see konkurss sulle andis?

Elo-Johanna Kuklane, 131B. Õpilaste teadustööde riikliku konkursil Eesti Loodusmuuseumi eriauhind uurimistöö "Lihhenoidikatsiooni- lised muutused Tallinna õhu saastatuse hindamisel võrreldes 2006. aastaga" eest.

Sain uurimistöö valmis päev enne konkursile esitamise tähtaega ning seetõttu tuli osalemise otsus täiesti spontaanselt. Otsustasin oma töö sinna esitada, kuna olin selle kallal palju vaeva näinud ning samuti peitub minus ka väike võistlushimu. Suuri ootusi ma endale eelnevalt aga ei seadnud.

Sellest konkursist osavõtmine andis mulle nii palju positiivseid emotsioone. Tutvusin paljude väga inspireerivate noorte inimestega ning see, et mind lausa kahel korral lavale paluti auhinda vastu võtma, oli minu jaoks väga suur au.

Siinkohal sooviksin tänada ka oma juhendajat Andres Raad.

Jaan Kasak, 130B. VAT Teatri idee-konkurss "VEEB". Võtsin konkursist osa kirjanduse lõputöö raames. Võimalik oli

valida veel teatrilavastuse arvustuse kirjutamine või mõne kirjandusteose arvustuse kirjutamine. Valisin VAT Teatri konkursi, kuna see andis mulle kirjutamisel kõige rohkem vabadust. Paluti kirjutada väga laial internetiteemal, kus mina väiksema kõrvalpõikega kirjutasin üldisemalt tehnoloogiast sõltumisest.

Peale tasuta teatripiletite sain eelkõige juurde enesekindlust ning võimaluse enda kujutlusvõimet ja loomingulise kirjutamise oskust proovile panna. Kunagi varem pole ette tulnud võimalust lasta kellelgi enda kirjutatut hinnata.

Kristiina Joon, 131C. Singapuri Noorte Teadusfoorumil uurimistööga "Pinnavee orgaanilise aine

hüdfoobsete ja hüdfofilsete omaduste uurimine kõrgsurve- delikkromatograafilisel meetodil Pirita jõe näitel".

Üritus oli rahvusvaheline ja tohutult põnev. Arendasin oma inglise keele oskusi, tutvusin ääretult paljude uute inimestega üle terve maailma ning mõistsin, kui erinevad on tõepoolest lääne ja ida kultuur. Maailmast aru saamine, suhtumine, traditsioonid jms

- kõik hoopis teistmoodi. Ütleksin, et minu jaoks ei olnudki niivõrd põnev kogu see teaduse pool, kuivõrd silmaringi avardamine ja täiesti teistsuguse kultuuriga harjumine. Muide, sain sinna ikkagi oma uurimistöö tõttu. Seal tuli seda esitleda. Teaduse poole pealt mainiksin veel ära, et kogu see nädal, mis me seal veetsime, oli täielikult organiseeritud. Vaba aega oli ainult õhtuti. Saime ka võimaluse erinevate Nobeli preemia laureaadidega tutvuda ja neile küsimusi esitada. Ühe laureaadiga kohtudes juhtus nii, et keegi ei küsinud ühtki küsimust ja seepeale mõtlesin ma, et oleks viisakas ikkagi midagi küsida. Alati tuli mainida ära oma nimi ja riik, kust pärit olen. Pärast mind küsis Alfreedo (Alfred Saidlo, teine eestlane seal) ja sellest ajendatuna said eestlased foorumil maine kui õudselt jutukad inimesed, mis ei vasta ju tegelikult üldsegi tõe!

Mirel Mesila, 133B. Rahvus- ooper Estonia esseekonkurss "Minu tantsuelamus" noorema vanuse- rühma peavõit.

Olles äsja pannud oma võimed proovile Just Filmi noore kriitiku- na, pakkus konkurss mulle huvi eelkõige võimalusega katsetada arvustuse kirjutamist ka mõnest teatrietendusest. Ühtlasi sain kombineerida kaks oma meelis- huviala - tantsu ja kirjutamise. Viimase tõuke andis ka eriti magus auhind - sõita Londonisse sealset

balletieliu uudistama.

Konkurss oli jällegi tõestuseks mulle endale, et heade asjade nimel tuleb ennekõike ise tööd teha ja ilma proovimata ei jõua kuhugi. Essee esitamise tähtaeg jäi väga kiirele ajale ja mitu korda käis peast läbi mõtte, et ma ei jõua sel- lega tegeleda ja midagi ei juhtu, kui ma seda valmis ei kirjuta. Samas mõtlesin, et see poovilepanek ei tee ju halba ja võit ei ole kõige tähtsam - ma vähemalt proovisin. Ja sellest proovimisest sündis midagi imelist. Tänu sellele olen nüüd ühe unustamatu kogemuse võrra rikkam. Pikemas perspektiivis andis konkurss mulle enesekind- lust, julget pealehakkamist ja mis peamine - näitas, mis kõik võib juhtuda, kui lõpetada iseenda kõige suuremaks takistuseks olemine.

Liisbet Ross, 130B. Draamateatri arvustuste võistlus. Teatriarvustuse võistlus oli meil kir- janduse õppeaines üheks lõputöö

valikuks. Mulle meeldib teatris käia, seega tundus näidendist arvustuse kirjutamine kõige põnevam ülesanne ja otsustamine käis kiirelt.

Konkurss tuletas mulle taaskord meelde, et tuleb kirjutada ausalt ja ei tohi karta seda, et sinu arvamus ei ühti teiste omaga. Lähtusin kirjutamisel sellest, et tõlgendasin näidendistseene ja sümboleid enda nägemuse järgi, mitte nagu need olema peaksid või võiksid olla. Kuna Draamateatri arvustuste

võistlus oli minu jaoks esimene konkurss, millest üldse osa olen võtnud, siis jääb see kindlasti kauaks meelde hea kogemusena. Juhendaja: õp Piret Järvela

Greetel Joanna Vörk, 131C. Õpilaste Teadustööde konkurs ja Rahvusballett Estonia

esseekonkurss.

Nii essee kui uurimistöö tege- miseks ajendas mind mu suurim kirk - tants. Kuna mulle meeldib lisaks tantsimisele ka kirjutada, siis esseekonkurss tundus väga "minu asi" ning ka klassijuhataja ja nõustaja Piret Järvela saatis mulle meili "Palun kirjuta!". Uurimistöö sai mu enda suure huvi tõttu päris põhjalik ning juhendaja Andres Raa julgustusel esitasin selle konkursile.

Esseeekonkurssil pälvisin eripreemia ning sain osaleda soojal vastuvõtul-balletiõhtul. Uurimistööga läks aga usku- matult lennukalt - lisaks sellele, et sain AHHA-keskuse ja Teadusagentuuri eripreemia (viimane eripreemia tähendab, et veedan suvel kaks nädalat Londonis noorte teadusfoo- rumil!), kutsuti mind ka ETV "Terevisiooni" oma uurimistööd tutvustama. Hiljem leidsin enda tööd tutvustava artikli ka Novaatorist. Festivalil sain meele- tult hea veenva avaliku esinemise praktika, uued tutvused, palju motivatsiooni ja vinge elamuse.

Kadri-Ann Valdur, 131B. Õpilaste teadustööde riiklik konkursil Tartu Observatooriumi eripreemia uurimistöö

"Kadmiumsulfidi õhukeste kilede sadestamine ja nende omaduste uurimine" eest.

Osaesin õpilaste teadustööde riiklikul konkursil, millel osale- miseks pidin uurimistöö suutma kuu aega valmis teha. Loomulikult jäi ka siis kirjutamine viimasele hetkele. Otsustasin osa võtta, sest teadsin, et kord seda tööd alustanud, ei suuda ma seda mitte põhjalikult teha. Kuna 12. klass esitab töid konkursile harva ning arvasin, et käituksin järgmisel aastal samamoodi, saatsingi ära. Palju tööd tehtud, võiks ju midagi vastutasuks ka saada!

Osaesimine konkursil andis väga palju. Esiteks ei olnud kiirel kevadel vaja enam uurimistöö pärast muretseda. Teiseks oli võistlemise kogemus väga arendav. Lõppvoorus oli vaja edukalt läbida kolm 15-minutilist intervjuud oma ala spetsialistidega, lisaks veel Energia avastuskeskuse tavakülastajatele töö selgitamine. See oli meeletult kasulik kogemus. Teistega oma tööst rääkides saad kohe saad aru, mida oleks võinud veel teha, mis oli ebavajalik jne. Loomulikult ka konkursiga kaasnev posterijuhendamine oli kogemus omaette. Seega soovitan ikka igal pool osaleda! Isegi kui midagi materiaalselt ei saa, on kogemus üksi seda väärt!

PALJU ÕNNE!

Martin Saar	04.06	Katrin Kuusk	02.08
Silvia Mumma	08.06	Helen Kaasik	06.08
Triinu-Liis Vahter	14.06	Meelis Songe	20.08
Sirje Jaup	15.06	Rain Vellerind	25.08
Tiia Niggulis	20.06	Kati Kurim	29.08
Helli Juurma	29.06	Piret Järvela	30.08
Reet Orusaar	18.07	Andres Talts	31.08

KES ON TÕELINE VEEBI-DEEMON?

Hommikul kui kires kukk
toodi välja netipukk
Istusin ma pukile
deemon minu kukile
Kõlas pauk ja pasarahe
ilmus minu võitlustahe
deemon sundis kirjutama
nõrki ära hirmutama
on ju teada minu töö -
kommenteerin terve öö
saab nii Andrus saab nii Taavi
kõik need raisad tambin maani
ei jää ilma Mart ja Martin

lambist saab ka Markko Martin
Edgar, Kadri, Yana, Jüri -
Minu kõrval on nad nürid
Mikser, Jevka, Urve, Raud
võtku neid siis marutaud
Urmas, Maire, Juhan, Ken -
neist keegi pole kõva vend
Lutsepp, Artur, Andres Herkel
metsa mingi Saksa Merkel
kõik nad on nii räpased
riigi ees meil kãpardid

näpud villis, tuju hea
deemon kasvab üle pea
saabunud on kesköötund
uhkust täis on minu rind
halba öelda ilgelt mõnus
hea on anda enda panus
rikastada maailmavaateid
levitada enda aateid
kahju vaid, et päev nüüd läbi
loodan, et neil ikka häbi
laoks ma palju suuri puid
poliitikuile mitmeid kuid

ANDREAS PEETER LÄTT 130B

Osalesin oma luuletusega "Kes on tõeline veebi-deemon?" VAT-teatri ideekonkursil VEEB eesti keele/ kirjanduse lõputöö raames. Ühtegi auhinda ma kahjuks ei võitnud. Küll aga toodi mu töö teatri kodulehel välja teiste silmapaistvate tööde hulgast.

Konkursil osalemine ja hea tagasiside saamine klassikaaslastelt ning konkursi korraldajatelt andis mulle motivatsiooni tulevikus luuletusi kirjutada.

PEATOIMETUS	Kaisa Laur 130C, Johanna Viik 131C
KÜLJENDUS	Rait Kohava 130C
TOIMETUS	Kertu Süld 131C, Estelle Saavaste 131C, Christiana-Gabriela Kristal 131B, Kertu Johanna Jõeste 132B, Kadri-Ann Valdur 131B, Rene Aleksander Truuts
KEELETOMETAJA	Riste Kaaret 130C
KUJUNDUS	Rait Kohava 130C
TOIM. NÕUANDJA	Piret Järvela
AITÄH	Kristiina Joon 131C, Liis Simmul 130C, Andreas Holst 131C, Mikael Raihhelgauz 132B, Kenneth Tuul 130B, Marleen Marnot 130C, Uku Kangur 132B, Mirel Mesila 133B, Maian Lomp 134B, Andreas Peeter Lätt 130B, Greetel Joanna Vörk 131C, Elo Johanna Kuklane 131B, Liisbet Ross 130B, Jaan Kasak 130B
KAANEFOTO	Laura Toomlaid 131C
LEHE NR	128